
Facund Bacardit i Massó

Autor:

Data de publicació: 14-11-2019

Facund Bacardí i Massó (Sitges, 1815 – Santiago de Cuba, 9 de maig del 1886) va ser un empresari, comerciant i industrial, creador del rom Bacardí.

Era fill de Joan Bacardí, un paleta de la Secuita que s'establí a Sitges el 1780, on es casà amb Maria Massó.

Facund Bacardí i Massó

Retrat corporatiu

Biografia

Naixement

1815

Sitges, Garraf

Mort

9 de maig del 1886 (amb 71 anys)

Santiago de Cuba, Cuba

Activitat

Ocupació

Empresari, comerciant,
creador del "Rom Bacardí".

Família

Fills

Emilio, Facund i Josep.

Pares

Maria Massó i Joan Bacardí

Facund Bacardí i Massó (Sitges, 1815 – Santiago de Cuba, 9 de maig del 1886) va ser un empresari, comerciant i industrial, creador del rom Bacardí.

Era fill de Joan Bacardí, un paleta de la Secuita que s'establí a Sitges el 1780, on es casà amb Maria Massó.

Contingut

- 1 Emigrant a Cuba
- 2 Fundació de la destil·leria
- 3 Referències
- 4 Bibliografia
- 5 Enllaços externs

Emigrant a Cuba

El 1828 en Facund obtingué la llicència per establir-se a Amèrica, i feu cap a Santiago de Cuba, on treballà en una botiga del seu germà Joan, primer, per comerciar ell mateix amb teixits i altres mercaderies, després.[1]

Dedicat al comerç de vins i licors a partir de 1840, El 1876 es retirà de la companyia, que passà a les mans dels seus fills Emilio, Facundo i José.

Amb el temps, va estalviar suficient capital i el 1844 va establir la seva pròpia botiga mercantil.

Tres mesos abans s'havia casat amb Amalia Moreau, una noia d'una família molt pròspera d'ascendència franco-haitiana. Ambdós es revelarien com a font de capital per a les empreses de Facund. Facund i Amalia van tenir diversos fills, molts dels quals tindrien funcions importants a l'hora de construir el negoci del rom pel qual la família es va fer famosa: Emili va néixer el 1844, Joan el 1846, Facund Jr. el 1848, María el 1851, Josep el 1857, i Amalia Jr. el 1861.[2][3]

Un terratrèmol després d'una epidèmia de còlera va arrasar Santiago el 1852, reclamant Joan i María i enviant Facund i la seva família a Catalunya durant diversos mesos per escapar-ne. Al seu retorn, Facund va trobar la seva botiga saquejada i que les condicions comercials a Santiago eren pobres arran del desastre i enmig d'una caiguda mundial del preu del sucre, el punt més important de l'economia. El negoci de Facund no es va poder recuperar i va fer fallida el 1855.[4]

Fundació de la destil·leria

Poc després, investigà el destil·lat d'aiguardent de canya de sucre i n'obtingué un rom suau i lleuger. Anteriorment, el rom era una beguda crua i de baixa qualitat. Facund, amb l'ajuda d'un cubà-francès anomenat Josep León Boutellier, arrendatari de Clara Astie, va començar a experimentar amb mètodes de destil·lació. Es debaten exactament quines tècniques van desenvolupar, però fou alguna combinació de la llevadura de conyac de fermentació més ràpida, filtració de carboni, envelliment en barrica de roure blanc i aditius olorosos de destil·lació i fermentació basats en assaigs i errors van provocar una beguda dogmàtica molt refinada que aconseguiren vendre amb èxit a la botiga general del germà de Facund.

El 1862 els socis van adquirir una antiga destil·leria santiagueña i el 4 de febrer del 1862 utilitzant capital subministrat pel germà petit de Facund, Josep, van constituir la firma "Bacardí, Boutellier i Company", per a fabricar i comercialitzar la nova beguda. Després d'haver començat a vendre al detall, Bacardi va comprendre com vendre el producte i es va adonar que la seva beguda innovadora es beneficiaria d'una bona marca. Va començar a signar cada enviament de rom amb un "Bacardí M" (per Bacardi Massó); a més a més, va utilitzar el rat penat ara icònic com a imatge de la marca.[5]

El 1874, la firma es va reorganitzar. Facund va comprar el seu germà petit Josep, i els seus fills van aportar part del seu propi capital i van comprar la majoria de la participació de Boutellier minvat de salut. La nova empresa va rebre el nom simplement "Bacardí and Company". La firma va anar guanyant un renom cada vegada més gran, ja que el seu rom es va vendre a tota Cuba i fins i tot el món després de guanyar premis en exposicions internacionals. En 1877, Facund es va retirar, i va passar la direcció de l'empresa als seus fills Emili (president), Facund Jr. (blender principal) i Josep (vendes).

El període següent de la història cubana va ser políticament tumultuós, ja que la societat lluitava contra l'imperialisme espanyol. Facund era generalment pro-espanyol [4], i va frenar parcialment les tendències liberals dels seus fills. Tot i així, Emili es va implicar molt en la política independentista mentre dirigia el negoci i va ser sospitós per a les autoritats. Durant una de les múltiples escomeses dels serveis secrets espanyols, L'Emili i el propi Facund van ser arrestats. Facund va ser alliberat però Emili finalment va romandre empresonat durant quatre anys, durant els quals va ser ajudat pel seu germà Facund que li va proporcionar assessorament estratègic a la presó. Facund va viure suficient fins poder veure Emili alliberat i que la fama del negoci anava creixent, tot i que encara no tenia potencial financer.[5]

Referències

- Vilar, Albert «El poder indià». Presència [Barcelona], núm. 2009, 27-08-2010, p. 6-13. GI-143-1965.
Miranda, Miguel Bonera. «Oro blanco: una historia empresarial del ron cubano». Lúgus, 2000. [Consulta: 31 març 2017].
Padura, Leonardo. «Siempre la memoria, mejor que el olvido: Entrevistas, crónicas y reportajes selectos». Verbum Editorial. [Consulta: 31 març 2017].
Press. «Cuba internacional, Issues 223-228». Agencia Prensa Latina, 1988. [Consulta: 31 març 2017].

Gjeltén, Tom. Bacardi and the Long Fight for Cuba. Viking, 2008, p. 23, 35.

Bibliografia

- Roland Sierra i Farreras Diccionari biogràfic de sitgetans Sitges: Ajuntament de Sitges, 1998
Albert Manent, director Diccionari dels catalans d'Amèrica Barcelona: Comissió Amèrica i Catalunya 1992 Generalitat de Catalunya, 1992
200 catalans a les Amèriques Barcelona: Comissió Catalana del Cinquè Centenari del Descobriment d'Amèrica, 1988. ISBN 84-393-0893-0
David Jou i Andreu Els sitgetans a les Amèriques i Diccionari d'"americanismos" Sitges: 1994

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a:Facund Bacardí i Massó

Bases d'informació

GEC: 0256507